

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: nezletilý **A. K.**
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen zákonným zástupcem
otcem panem R. A.
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Ječná 548/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2016, č.j.: OAM-4/ZA-P07-P16-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě je pak uvedeno, že nezletilý žalobce narodil svým rodičům, občanům Kyrgyzstánu, národností Uzbeků, kteří v České republice pobývají jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Rodiče se v červnu roku 2010 stali obětí násilí ze strany Kyrgyzů, dům, kde žili, shořel. Z těchto důvodů rodiče žalobkyně utekli ze země původu a hledali azyl, přičemž v České republice podali žádost o azyl/mezinárodní ochranu dne 21. 11. 2011. Žádosti rodičů žalobce byly dne 2. 4. 2014 žalovaným zamítnuty. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu obavy před tím, aby musel žít v Kyrgyzstánu, kde jsou Uzbekové pronásledováni. Doplňkovým důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla integrace rodiny žadatele v České republice, k níž došlo během dlouhého azylového řízení.
3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je ohledně stěžejní otázky, zda nezletilému hrozí jako Uzbekovi v případě příjezdu do Kyrgyzstánu pronásledování a vážná újma, prakticky nepřezkoumatelné, neboť zčásti argumentuje vysloveně chybně tím, že dosud se nezletilý nestal obětí pronásledování, a zčásti pouze obecně odkazuje na zprávy o situaci v Kyrgyzstánu, aniž by však bylo zřejmé, jaké informace správní orgán z nich vyčetl a pak jak tyto vytčené informace vyhodnotil. Namítal, že napadené rozhodnutí argumentuje odůvodněními rozhodnutí týkajícími se rodičů nezletilého žalobce, aniž by však bylo konkrétní a v tomto bodě přezkoumatelné, a aniž by vzalo v potaz, že situace v Kyrgyzstánu se za uplynulé 2 roky, které od vydání rozhodnutí o rodičích, mohla vyvinout. Podle žalobce závěr, že příslušníkům uzbecké menšiny nehrozí obecně v Kyrgyzstánu pro následování a vážná újma je s obecně známými skutečnostmi o postavení uzbecké menšiny v Kyrgyzstánu a tvrzení, že rodinní příslušníci nezletilého nemají trvalé vazby na území České republiky je nezdůvodněné, nesprávné, neboť za dobu dlouhého azylového řízení, již řada vazeb jak rodičů nezletilého, tak i jeho sestry vznikla.
4. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného bylo v žalobě především uvedeno, že žalovaný především argumentuje tím, že nezletilý se dosud obětí pronásledování ani vážné újmy nestal. Tento argument je podle žalobce nesmyslný, když vůbec v Kyrgyzstánu nebyl. Nezletilý žalobce se dosud obětí pronásledování ani vážné újmy stát nemohl. Podle žalobce je zcela neproduktivní, ba nesmyslné uvádět, že nezletilý žalobce sám ještě obětí pronásledování nebyl. Pokud jde o výklad zpráv o Kyrgyzstánu závěr učiněný správním orgánem na str. 4 a 7 napadeného rozhodnutí je podle žalobce absolutně nepřezkoumatelný. Citace na str. 7 zprávy MZV USA z 25. 6. 2015 je podle žalobce obsahově i formálně vytržena z kontextu. Obecný odkaz na rozhodnutí rodičů na str. 4, která dle žalobce nejsou součástí spisového materiálu, je dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce tvrdil, že zprávy o Kyrgyzstánu, které napadené rozhodnutí zmiňuje, především jasně dosvědčují brutální diskriminaci uzbecké menšiny v Kyrgyzstánu. Poměrně podle žalobce je i jednoznačný postoj Evropského soudu pro lidská práva, zejména pak rozsudek ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku.
6. Dále uvedl, že výbuchy protiuzbeckého násilí se v Kyrgyzstánu za poslední léta odehrály již dva a to v červnu 1990, kdy bylo nejméně 1.000 mrtvých a v červnu 2010,

kdy bylo více než 2.000 mrtvých Uzbeků a zhruba půl milionu osob uprchlo. Neexistuje podle žalobce důvod domnívat se, že by v budoucnu nedošlo k dalším výbuchům, zvláště když i komisař Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě pro národnostní menšiny Knut Vollebaek v říjnu 2012 uvedl, že „důvody červnových událostí nejsou vymýceny“. V Kyrgyzstánu však podle žalobce existuje i takové pronásledování Uzbeků, které se děje drobnou šikanou a každodenními akty útaku. Žalobce má za to, že Uzbeky je třeba označit za menšinu, která je kyrgyzským státem systematicky diskriminována. Otec nezletilého byl obviněn z účasti na nepokojích a hrozí mu trestní stíhání. V Kyrgyzstánu podle žalobce neexistují záruky spravedlivého procesu, naopak tam existují obecně přijímané důkazy o mučení nejen uzbeckých zadržených. Zdůraznil, že v případě otce nezletilého žalobce je riziko zadržení, mučení a nespravedlivého stíhání o to větší, že jeho otec se krátce před vypuknutím násilností v červnu 2010 vrátil z ciziny do Kyrgyzstánu (a je tedy ideální objekt k prokázání toho, jak bylo údajné povstání Uzbeků organizováno ze zahraničí), a že nyní žijí několik let v České republice a policisté by mohli předpokládat, že budou schopni zaplatit úplatky.

7. Podle žalobce tedy žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá § 3 správního řádu a nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 a nikoli s dalšími včetně se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev a dalšími obdobnými rozsudky. Podle žalobce jsou dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b), § 13, § 14a odst. 2 nebo 14b zákona o azylu.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žaloby a trval na opodstatněnosti svého závěru o absenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Odmítl, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností. Svě závěry žalovaný považoval za odůvodněné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, V rozhodnutí zohlednil důvody žádosti uváděné žalobcovou zákonnou zástupkyní, té byl rovněž poskytnut dostatečný prostor pro sdělení veškerých skutečností z jejího pohledu ve věci nezletilého podstatných. Důvody byly také posouzeny s ohledem na podkladové informace shromážděné ve správním spise. Svě rozhodnutí v potřebném rozsahu odůvodnil a to jak ve vztahu k neudělení azylu, tak ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany. Zabýval se i možností udělení mezinárodní ochrany podle § 13 či § 14b zákona o azylu. Za účelem seriózního posouzení ve věci podstatných skutečností zařadil do spisu ve fotokopii podstatné části spisového materiálu vztahujícího se k řízením zahájeným na základě žádostí rodičů nezletilého žalobce o mezinárodní ochranu, včetně obou rozhodnutí ve věci. Ani rodičům nezletilého však mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalovaný pak v rozhodnutí ve vztahu ke každému z obou uvedených ustanovení uzavřel, že v případě žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany na základě tohoto odvozeného principu nebyly naplněny. Stejně tak osvětlil, že neshledal důvod odvíjet existenci hrozby nebezpečí pronásledování od potíží deklarovaných rodiči žalobce v zemi původu v roce 2010, neboť ani u nich nebyly naplněny důvody k udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný současně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2011 č.j. 2 Azs 25/2011-239 a ze dne 7. 11. 2013 č.j. 9 Azs 8/2013. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
9. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 15. 3. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.

10. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 12. 2015 a ze dne 28. 12. 2015; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 3. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 3. 2016; žádosti rodičů žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2011 vč. protokolů o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011 a vč. rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 4. 2014 č.j.: OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011 a čj: OAM-342/ZA-ZA06-P06-P10-23011; Informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015 č.j. 98838/2015-LPTPInfobanky ČTK; Zpráva Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) 2015 – Kyrgyzstán; Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2014 – Kyrgyzstán Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 14. 10. 2015; Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2014 ze dne 25. 6. 2015; Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 – Kyrgyzstán ze dne 27. 1. 2016; protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 10. 5. 2016; žalobou napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 28. 6. 2016 č.j.: OAM-4/ZA-P07-P16-2016.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 28. 12. 2015 podal prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o udělení mezinárodní ochrany s tím, že nezletilý žalobce se narodil v Praze, je kyrgyzské státní příslušnosti, uzbecké národnosti a vyznává islám. Není žádného politického přesvědčení. Vzhledem k tomu, že se narodil na území České republiky neměl a nemá žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Je zdravý. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je pak skutečnost, že matka sama se nemůže vrátit do Kyrgyzstánu, protože má strach o své bezpečí a z tohoto důvodu si nepřeje, aby její dítě bylo vystaveno takovému nebezpečí.
13. Z pohovoru konaného dne 22. 3. 2016 se zákonnou zástupkyní žalobce vyplývá, že zákonná zástupkyně má strach v případě návratu do Kyrgyzstánu o svůj život a bezpečí a stejný strach má o život svého syna. Zákonná zástupkyně chce, aby její syn žil normální a klidný život. Uvedla, že její obavy vychází z toho, že napětí mezi Uzbeky a Kyrgyzy pořád trvá a v poslední době se objevily zprávy, že vypukne válka mezi Uzbeky a Kyrgyzy ve městě Oš. Zákonná zástupkyně vyjádřila obavu, že v případě návratu ba její manžel byl okamžitě zatčen kyrgyzskou policií a ona by nevěděla, co má dělat se dvěma dětmi v takové neklidné oblasti, kde může dojít vždy k nějakým ozbrojeným střetům nebo konfliktům. Jejich nezletilý syn žije s nimi s celou rodinou, zákonná zástupkyně se o něj stará, manžel pracuje. Dále dostávají rodičovský příspěvek na dceru a nyní budou žádat o příspěvek na syna. V případě návratu do Kyrgystánu by byla situace podle zákonné zástupkyně nezletilého velice těžká, protože v oblasti odkud pochází, dochází k případům zneužití dětí, pedofilie a vůbec dle jejího názoru se Kyrgyzové chovají vůči dětem velmi špatně. Komplikuje se i tím, že jsou Uzbekové. Podle zákonné zástupkyně je situace velice nestabilní. Nenávist, která panuje mezi Uzbeky a Kyrgyzy pořád trvá.

14. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb. Stejným způsobem žalovaný rozhodl i o žádostech matky žalobce (rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-342/ZA-ZA06-P10-2011 – napadeno žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2018 v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Az 12/2014) a otce žalobce (rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011 – napadeno žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2018 v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Az 14/2014).
15. Soud souhlasí se žalovaným, že důvody udělení azylu žalobci se odvíjejí od důvodů uplatněných rodiči žalobce v řízeních před žalovaným a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu rodičům, nebyly tudíž zjištěny ani důvody pro udělení azylu u žalobce. K posuzování provázaných žádostí rodinných příslušníků o mezinárodní ochranu se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008 č.j. 9 Azs 14/2008-57, publ. pod č. 1943/2009 Sb. NSS, v tom smyslu, že „*žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se přitom ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí správního orgánu.*“ (obdobně srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2011 č.j. 2 Azs 25/2011-239 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2013, č.j. 2 Azs 6/2013-53).
16. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 28. 12. 2015 (datum podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany) azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Soud dává za pravdu žalovanému, že v průběhu správního řízení nebyly uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Pokud jde o matku žalobce, soud odkazuje na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 ve věci sp. zn. 2 Az 12/2014 týkající se matky žalobce, kde je uvedeno, že matka žalobce prohlásila, že byla napadena a znásilněna z důvodu, že je uzbecké národnosti, což žalovaný nijak nerozporoval, nicméně soud souhlasí se žalovaným v tom, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem, nebyl předmětný čin svojí povahou cílený, systematický vůči osobě matky žalobce právě z azylově relevantních důvodů. Žádný z rodičů žalobce nebyl členem žádné politické strany či hnutí ani nikdy nevyvíjel žádné politické aktivity, nedeklaroval ani žádné potíže v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. V případě rodičů žalobce (a pochopitelně ani v případě žalobce samotného) tak nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
18. Žalobce namítal obavu z návratu do Kyrgyzstánu z toho důvodu, jakým způsobem je tam zacházeno s etnickými Uzbeky. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu

Nejvyššího správního soudu týkající se situace v Kyrgyzstánu, zejména pak ve vztahu k etnickým Uzbekům. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, je mimo jiné uvedeno: „*Situací v Kyrgyzstánu z obecného hlediska hrozby reálného nebezpečí se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 - 66, a to rovněž v souvislosti s nepokoji z roku 2010. Nevyhodnotil ji přitom jako natolik závažnou, aby sama o sobě vylučovala účinné řešení problémů. K podobným závěrům ve vztahu k situaci v Kyrgyzstánu a konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42, kdy posuzoval oprávněnost obav z útoku policistů u stěžovatele, který se rovněž neobrátil na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Z další judikatury pak vyplývá, že nedostatky s vymáháním práva v Kyrgyzstánu je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz zejm. rozsudek ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, k otázce domácího násilí a svobody vyznání). Takové zvláštní okolnosti však nejsou patrné.*“

19. Pokud jde o žalobcem poukazovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 16. 10. 2012 č. 49747/11, Ergashev proti Rusku), soud upozorňuje, že tento rozsudek, stejně jako další rozsudky téže instituce (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015 č. 15590/14, Turgunov proti Rusku), lze skutkově odlišit od situace, která nastala v posuzovaném případě. Soud současně rovněž uvádí, že v daném případě otec žalobce (na rozdíl od stěžovatelů v případech, o nichž pojednává shora odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva), nebyl kyrgyzskými státními orgány trestně stíhán, v důsledku čehož neprobíhalo ani extradiční řízení. Je tak zřejmé, že státní orgány Kyrgyzstánu neprojevily zájem o vydání otce žalobce (ani jiného člena její rodiny) zpět do Kyrgyzstánu. Žalobcem odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva tak na daný případ nedopadá.
20. Lze rovněž odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011 (řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného bylo zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 2 Az 14/2014, přičemž žaloba byla zamítnuta) týkající se otce žalobce: „*Správní orgán k uvedenému konstatuje, že žadatelem popsané události nelze ve své povaze a intenzitě vyhodnotit jako hrozbu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, byť není možno zcela vyloučit ani situaci, že žadatel mohl být skutečně vyslechnut policií v souvislosti s vyšetřováním událostí v zemi v roce 2010 ani případné jednotlivé excesy v chování policistů. Z obsahu správního spisu nelze bez dalšího učinit závěr, že by obecně ze strany kyrgyzské policie jako celku, popř. jiných státních orgánů, mělo být vůči jmenovanému cíleně a intenzivně postupováno jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě s ohledem na jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání jeho politických názorů, nebo že by mu v případě návratu do země původu takové jednání hrozilo, a to i přesto, že v období bezpečnostně vypjaté situace v zemi byly nepochybně zaznamenány případy porušování lidských práv či problematického postupu při vyšetřování násilných událostí. Jako hrozící pronásledování žadatele ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů nelze vyhodnotit žadatelem popsané zadržení jeho dědečka v souvislosti s vyšetřováním organizace násilného převratu v zemi, byť by dědeček žadatele byl skutečně dotazován na osobu žadatele. Jmenovaný nebyl obviněn z organizování nepokojů, terorismu či vražd, jak ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, na základě slovního vyjádření policisty během výslechu jeho dědečka, nelze k takovému závěru bez dalšího dospět. Na základě zjištěných skutečností nelze učinit závěr o cíleném intenzivním pronásledování konkrétní osoby žadatele státními orgány země či o vědomém podporování jakéhokoli nezákonného jednání vůči žadateli, tím*

méně jednání motivovaného právě azylově relevantními důvody. V rámci provedeného správního řízení nebylo zjištěno, že by chování policistů vůči dědečkovi jmenovaného bylo motivováno některým z azylově relevantních důvodů, tím méně zjištěna skutečnost, že by tomu tak mělo být v případě osoby žadatele. Žadatel má možnost se v případě návratu do země původu případnému nezákonnému jednání konkrétních policistů bránit, pokud by taková situace skutečně nastala, žádné potíže se stáními orgány nikdy v zemi do popsané události neměl.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Rovněž pak se soud ztotožňuje i s odůvodněním na str. 4 (poslední odstavec) žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný řádně zdůvodnil, proč neshledal ani u žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

21. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce ani jiného člena jeho rodiny není naplněna podmínka udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
23. Vzhledem k tomu, že žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyla udělena mezinárodní ochrana, v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.
24. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
25. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárního důvodu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017 č.j. 5 Azs 62/2016-87: *„Další kasační námitkou stěžovatelů bylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Povahou tohoto ustanovení se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, v němž dovodil, že je nutné, aby žalovaný nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, teprve poté může přistoupit ke správnímu uvážení. Jak uvedl zdejší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, „[r]ozlišování mezi oběma fázemi rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu má zásadní význam pro jeho přezkum soudem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem“.*

Povinnost interpretovat neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ ovšem neznamená podat vyčerpávající výčet případů, na něž toto ustanovení potenciálně dopadá, takový postup by dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani nebyl možný, neboť by se přičil účelu tohoto ustanovení, kterým je možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, mezi obvyklé případy

zvláštního zřetele hodné patří „udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Příklad hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“.

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností udělení azylu z humanitárního důvodu, přičemž dospěl k závěru, že zákonná zástupkyně žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že osobní a rodinná situace nezletilého je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Nezletilý žije společně se svými rodiči a jeho zdravotní stav je v pořádku, nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Žalovaný také podotkl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní! Azyl neudělit, což dle zjištěných skutečností není případ nezletilého žalobce. Soud tak ve shodě s žalovaným uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.
27. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:
- (1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
28. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce neuvedl a že nebyly ani správním orgánem nalezeny žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z obsahu správního spisu i dle názoru soudu nelze dovodit, že by žalobce prostřednictvím svých zákonných zástupců neměl v případě potřeby možnost požádat o ochranu státní orgány, či že by mu byla ochrana odepřena. Soud má za to, že důvody, které žalovaný konstatoval na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí jsou dostačující pro zodpovězení toho, proč dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud se pak s hodnocením i se závěry správního orgánu ztotožňuje.
29. Ze zpráv, které správní orgán shromáždil, a to jak ve věci žalobce, tak i jeho rodinných příslušníků, je pak zřejmé, že situace na severu země je klidnější než na jihu země. V této souvislosti lze poukázat na možnost vnitřního přesídlení, jak je zmiňována v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. jeho usnesení ze dne 24. 5.

2017 č.j. 2 Azs 59/2017-27: „V tomto kontextu Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61).“

30. Měli-li rodinní příslušníci žalobce v zemi původu problémy, byť i s policií, měli se obrátit na vnitrostátní orgány; jak vyplývá ze shromážděných zpráv, v Kyrgyzstánu je možno obrátit se na MV KG (nebo se objednat přímo k ministroví), popř. anonymně zavolat na linku důvěry MV KG; občané mají rovněž možnost obrátit se na Generální prokuraturu KG či ombudsmana. Soud rovněž podotýká, že jednání, kterému otec žalobce dle svého tvrzení v Kyrgyzstánu čelil, nedosahuje potřebné intenzity, aby spadalo pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud uzavřel, že nelze dovodit, že by žalobci či kterémukoliv jeho rodinnému příslušníkovi hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko proti Spojenému království, 18. 1. 1978, stížnost č. 5310/71, § 167; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88). Rodina žalobkyně navíc mohla v případě potíží využít shora nastíněné možnosti vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné části země. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně ani žádného jejího rodinného příslušníka nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
31. Soud dále uvádí, že ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Kyrgyzstán byl sužován mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, který by mohl znamenat naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
32. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, lze se ztotožnit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí neshledal případné vycestování žalobce jako rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Podle žalovaného rodinní příslušníci nezletilého žalobce ani on sám nemají trvalé vazby na Českou republiku a své vzájemné rodinné závazky mohou naplňovat ve své vlasti. Soud v daném případě neshledal žádný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě podotkl, že ač se žalobce narodil v České republice, žije na zdejším území natolik krátkou dobu, že o jeho integraci do české společnosti nelze hovořit. Žalobce je především odkázán na péči svých nejbližších a v případě vycestování do země jeho státní příslušnosti by tudíž nevznikl následek ohrožující jeho soukromý či rodinný život, neboť by se stejně jako jeho matka a její druh (manžel) vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany.
33. Soud shledal, že správně bylo žalovaným rozhodnuto i ohledně toho, že nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., když z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb.

34. Žalobce v žalobě namítal, že byl nesprávně zjištěn skutečný stav věci. Co se této námitky týče, zjištění stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je zároveň nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky vyplývajícími z § 2 správního řádu, pokládá soud postup žalovaného za bezchybný. Zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 správního řádu, ve své racionalizované podobě, ukládá správnímu orgánu zjistit skutkový stav věci na základě provedených důkazů takovým způsobem, aby byly spolehlivě objasněny skutkové okolnosti nezbytné pro rozhodnutí. Tento požadavek žalovaný bezesbýtku splnil, pro rozhodnutí o žádosti žalobce opatřil aktuální, důvěryhodné a vyvážené informace o zemi původu žalobce (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81) a podrobně se zabýval všemi okolnostmi, kterými žalobce žádost odůvodnil. Z těchto důvodů soud považoval důkazní návrhy učiněné v řízení před soudem jako nadbytečné, a proto se rozhodl žalobcem navrhované důkazy neprovést.
35. Co se týče námitky, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud poukazuje na skutečnost, že žalobce, resp. jeho zákonná zástupkyně byla dne 10. 5. 2016 seznámena se zprávami, ze kterých správní orgán vycházel, přičemž vůči nim neměla žádných námitek a ani nenavrhovala žádné jejich doplnění. Pokud pak se jedná o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud souhlasí se žalovaným v tom, že předmětná věc se od věci řešené v tomto rozsudku liší (viz výše).
36. Soud tedy nesdílí se žalobcem jeho názor, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
37. Městský soud v Praze na závěr ještě jednou poukazuje na skutečnost, jak již výše uvedl, že důvody udělení azylu nezletilému žalobci se odvíjejí od důvodů uplatněných rodiči žalobce v řízeních před správním orgánem a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu rodičům, nebyly tudíž zjištěny ani důvody pro udělení azylu u samotného žalobce.
38. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek uvedených v žalobě důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. března 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: N.